

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Οκτώ

Jeff Pippenger
2025-12-09

Αριθμός Οκτώ

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; εκείνους που απεγαλακτίσθησαν από το γάλα και απεσπάσθησαν από των μαστών.

Διότι προστάγμα επί προστάγματος, προστάγμα επί προστάγματος· γραμμή επί γραμμής, γραμμή επί γραμμής· ολίγον εδώ, ολίγον εκεί. Διότι με τραυλίζοντα χείλη και με άλλη γλώσσα θα λαλήσει προς τον λαό αυτόν. Προς τους οποίους είπε· Αυτό είναι η ανάπαυση με την οποία δύνασθε να αναπαύσετε τον κεκοπιασμένον· και αυτή είναι η αναψυχή· αλλά αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν.

Αλλά ό λόγος του Κυρίου ἐγένετο εἰς αὐτοὺς ἐντολή ἐπ' ἐντολήν, ἐντολή ἐπ' ἐντολήν· γραμμή ἐπὶ γραμμὴν, γραμμή ἐπὶ γραμμὴν· ἐδῶ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ ὀλίγον· διὰ νὰ πορευθῶσι καὶ νὰ πέσωσιν ὀπίσω, καὶ νὰ συντριβῶσι, καὶ νὰ παγιδευθῶσι, καὶ νὰ συλληφθῶσι.

Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, σεις οἱ χλευασταί, οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Διότι εἶπατε, Ἐκάμαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ θανάτου, καὶ μετὰ τοῦ ἄδου ἠσφαλίσαμεν συμφωνίαν· ὅταν διέλθῃ ἡ κατακλύζουσα μᾶστιξ, δὲν θέλει ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς· διότι ἐκάμαμεν τὸ ψεῦδος καταφύγιόν μας, καὶ ὑπὸ τὴν ψευδολογίαν ἐκρύβημεν· διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ἐγὼ θέτω ἐν Σιών θεμέλιον λίθον, λίθον δεδοκιμασμένον, ἀκρογωνιαῖον λίθον πολῦτιμον, θεμέλιον ἀσφαλές· ὁ πιστεύων δὲν θέλει βιασθῆ. Καὶ θέλω θέσει τὴν κρίσιν εἰς κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς στάθμην· καὶ τὸ χάλαζα θέλει σαρώσει τὸ καταφύγιον τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ ὕδατα θέλουσι κατακλύσει τὸ κρησφύγετον. Καὶ ἡ διαθήκη σας μετὰ τοῦ θανάτου θέλει ἀκυρωθῆ, καὶ ἡ συμφωνία σας μετὰ τοῦ ἄδου δὲν θέλει σταθῆ· ὅταν διέλθῃ ἡ κατακλύζουσα μᾶστιξ, τότε θέλετε καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῆς. Ἡσαΐας 28:9–18.

Οἱ χλευαστικοὶ ἄνδρες που ἐξουσιάζουν τὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι οἱ ηἰγέτες τῆς Λαοδικείας Εκκλησίας τῶν Αντβεντιστῶν τῆς Εβδόμης Ημέρας, τοὺς οποίους ὁ Ἡσαΐας, λίγα ἐδάφια νωρίτερα, προσδιόρισε ὡς τοὺς «μεθύοντας τοῦ Εφραΐμ» καὶ «το στέμμα τῆς υπερηφανείας». Κατὰ τὴν Πεντηκοστή, ὁ Πέτρος ἀπάντησε σε ἐκείνους που ἰσχυρίζονταν ὅτι τὸ μήνυμα κηρυσσόταν ἀπὸ μεθυσμένους ἄνδρες. Ἡ χρονικὴ περίοδος τῆς ὀψιμῆς βροχῆς ἀφορᾷ ἓνα ἀληθινὸ καὶ ἓνα ψευδὲς μήνυμα τῆς ὀψιμῆς βροχῆς. Ἐνα μήνυμα ἀπὸ τὸν Κύριο πάντοτε παράγει δύο τάξεις προσκυνητῶν, καὶ ἀμφότερες οἱ τάξεις πίνουν οἶνο. Τὸ ἀγιασμένον μήνυμα, ἢ ὁ ἀγιασμένος οἶνος, εἶναι ἐκεῖνο που ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀπίστων στὸν Ἰωήλ.

Ευπήνηστε, μέθυσοι, καὶ κλάψτε· καὶ ολολύξτε, ὅλοι εσεῖς οἱ πότες τοῦ οἴνου, ἐξαιτίας τοῦ νέου οἴνου· διότι ἀφαιρέθηκε ἀπὸ τὸ στόμα σας. Ἰωήλ 1:5.

Στο πρώτο κεφάλαιο του Ιωήλ, οι πονηροί αμπελουργοί του αμπελώνα, που αντιπροσωπεύουν τη Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, καταδικάζονται και κρίνονται σε συνάφεια με το ότι ο «νέος οίνος» «εξεκόπη» από το στόμα τους. Ο Θεός έχει αποκόψει ή συγκρατήσει την έκχυση του Πνεύματος του Θεού κατά την όψιμη βροχή, όπως αυτή παριστάνεται από τις «προσφορές εξ αλεύρου και σπονδής», από τους πονηρούς μεθυσμένους αμπελουργούς.

Η προσφορά εξ αλεύρου και η σπονδή εξέλιπον από τον οίκο του Κυρίου· πενθούσιν οι ιερείς, οι λειτουργοί του Κυρίου. Ο αγρός ηρημάθη, η γη πενθεί· διότι ο σίτος κατεστράφη· ο νέος οίνος εξηράνθη, το έλαιον εξέλιπεν. Εντραπήτε, ω γεωργοί· ολολύξατε, ω αμπελουργοί, διά τον σίτον και διά την κριθήν· επειδή ο θερισμός του αγρού απωλέσθη. Η άμπελος εξηράνθη, και η συκή εμαράνθη· η ροδιά, και ο φοίνιξ επίσης, και η μηλέα, όλα τα δένδρα του αγρού εμαράνθησαν· διότι η χαρά εμαράνθη από τους υιούς των ανθρώπων. Περιζωστήτε και θρηνήσατε, ιερείς· ολολύξατε, λειτουργοί του θυσιαστηρίου· έλθετε, διανυκτερεύσατε εν σάκκοις, λειτουργοί του Θεού μου· διότι η προσφορά εξ αλεύρου και η σπονδή εκρατήθησαν από τον οίκο του Θεού σας. Καθαγιάσατε νηστεϊάν, κηρύξατε επίσημον σύναξιν, συνάξατε τους πρεσβυτέρους και πάντας τους κατοίκους της γης εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σας, και βοήσατε προς τον Κύριον· Ω, ποία ημέρα! διότι η ημέρα του Κυρίου είναι πλησίον, και ως όλεθρος παρά του Παντοδυνάμου θέλει ελθεί. Δεν απεκόπη η τροφή εμπρός εις τους οφθαλμούς μας, ναι, η χαρά και η ευφροσύνη από τον οίκον του Θεού μας; Ιωήλ 1:9–16.

Όταν οι «μεθυσμένοι του Εφραΐμ» του Ησαΐα «εγερθούν» στον Ιωήλ, οι περιστάσεις στις οποίες εγείρονται είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής—παριστώμενο ως «νέος οίνος». Αυτό έχει παρακρατηθεί από τον εκλεκτό λαό της διαθήκης του Θεού. Ο «σίτος» στο χωρίο είναι γενικός όρος για τον καρπό των δημητριακών, και ο Λόγος του Θεού είναι ο Άρτος του Ουρανού και, στο χωρίο, έχει «σπαταληθεί».

Ο «νέος οίνος» είναι το μήνυμα της παρούσας αλήθειας που έφθασε την 11η Σεπτεμβρίου. Ο «νέος οίνος εξηράνθη» και «απεκόπη», διότι ο «νέος οίνος» αναγνωρίζεται μόνο από εκείνους που επιστρέφουν στις «παλαιές» οδούς του Ιερεμία, επειδή ένα «νέο» μήνυμα βρίσκεται πάντοτε σε συμφωνία με το «παλαιό» μήνυμα. Η λέξη που μεταφράζεται ως «εξηράνθη» σημαίνει στα εβραϊκά «να αισχύνεται».

Εκείνοι που «καταισχύνονται» αποτελούν πρωτεύον θέμα του Ιωήλ και των προφητών. Οι μεθύντες του Εφραΐμ καταισχύνονται για το κίβδηλο μήνυμά τους περί της όψιμης βροχής, το οποίο συχνά αποκαλείται μήνυμα «ειρήνης και ασφάλειας». Τα τρία σύμβολα, του σίτου, του νέου οίνου και του ελαίου, αντιπροσωπεύουν το μήνυμα της όψιμης βροχής. Η όψιμη βροχή παριστάνεται επίσης ως η έκχυση του Αγίου Πνεύματος.

Το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι να ελέγχει περί αμαρτίας, δικαιοσύνης και κρίσεως, και μάλιστα με αυτήν ακριβώς τη σειρά. Ο Λόγος του Θεού ελέγχει περί αμαρτίας και παριστάνεται με τον «σίτο». Η κατοχή του «νέου οίνου» προσδιορίζει εκείνους που κατέχουν το Άγιο Πνεύμα, το οποίο παριστάνεται με τη «βροχή» και επίσης με τον «οίνο», διότι τόσο η «βροχή» όσο και ο «οίνος» δύνανται ευχερώς να αποδειχθούν ως μήνυμα ή διδασκαλία.

Πλην εγώ σας λέγω την αλήθεια· σας συμφέρει να απέλθω· διότι, εάν δεν απέλθω, ο Παράκλητος δεν θα έλθει προς εσάς· αν όμως αναχωρήσω, θα τον αποστείλω προς εσάς. Και όταν εκείνος έλθει, θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως· περί αμαρτίας μιν, διότι δεν πιστεύουν σε εμένα· περί δικαιοσύνης δε, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου, και δεν με βλέπετε πλέον· περί κρίσεως δε, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου έχει κριθεί. Έχω ακόμη πολλά να σας πω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να τα βαστάσετε. Όταν όμως έλθει εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια· διότι δεν θα λαλήσει αφ' εαυτού, αλλά όσα ακούσει, αυτά θα λαλήσει· και θα σας αναγγείλει τα μέλλοντα. Ιωάννης 16:7–13.

Το «σίτος» του Ιωήλ είναι ο Λόγος του Θεού, ο οποίος ελέγχει περί «αμαρτίας». Η «δικαιοσύνη» φανερώνεται από εκείνους που έχουν συνδέσει την ανθρωπότητά τους με τη θεότητα μέσω του μηνύματος της παρούσας αλήθειας, το οποίο παριστάνεται ως «νέος» (παρούσας-αλήθειας) «οίνος» (μήνυμα). Το «έλαιον» είναι το σύμβολο της «κρίσεως», διότι η «κρίσις» βασίζεται στο κατά πόσον εκείνοι που κρίνονται έχουν «έλαιον». Ο σίτος, ο νέος οίνος και το έλαιο του Ιωήλ είναι ο έλεγχος περί αμαρτίας, δικαιοσύνης και κρίσεως. Όλα τα στοιχεία του έργου του Αγίου Πνεύματος σε συνάφεια με την έκχυση της όψιμης βροχής συνιστούν τις αλήθειες που πρόκειται να δοκιμάσουν τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, αρχίζοντας την 11η Σεπτεμβρίου, όταν ο Ιωήλ τους προστάζει: «Ξυπνήστε!»

Τα τρία σύμβολα του μηνύματος της όψιμης βροχής παραλληλίζονται με τα μηνύματα των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατεσσάρων, και οι «γεωργοί» πρέπει να «καταισχυθούν» και οι «αμπελουργοί» να «ολολύξουν». Στον Ιωήλ, ο λαός του Θεού δεν πρέπει ποτέ να καταισχυνθεί.

Και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι εν τω μέσω του Ισραήλ, και ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σας, και δεν υπάρχει άλλος· και ο λαός μου δεν θέλει καταισχυνθή εις τον αιώνα. Ιωήλ 2:27.

Οί γεωργοί και οι αμπελουργοί ντρέπονται και ολολύζουν, διότι το πλαστό μήνυμα της όψιμης βροχής που παρουσιάζουν είναι ανίσχυρο να παραγάγει ζωή στον αμπελώνα που τους δόθηκε να περιποιούνται. Ο Αντβεντισμός γνωρίζει από την προφήτισσά του ότι εκλήθησαν να εκπληρώσουν την εμπειρία της όψιμης βροχής, αλλά οι καρποί των αγρών έχουν μαρανθεί. Ντρέπονται και κλαίνε ιδιαιτέρως «διά τον σίτον και διά την κριθήν». Η προσφορά των πρωτογεννημάτων της «κριθής» κατά την ημέρα της αναστάσεως του Χριστού εγκαινίασε την Πεντηκοστιανή περίοδο, η οποία έληξε κατά την Πεντηκοστή με την προσφορά των πρωτογεννημάτων του «σίτου» της Πεντηκοστής. Οι μέθυσοι του Εφραΐμ ντρέπονται, διότι βρίσκονται στη λανθασμένη πλευρά της Πεντηκοστιανής περιόδου, η οποία επαναλαμβάνεται από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, όταν πέφτει η όψιμη βροχή.

«Πολλοί, σε μεγάλο βαθμό, δεν κατόρθωσαν να λάβουν την πρώιμη βροχή. Δεν απέκτησαν όλα τα οφέλη που ο Θεός είχε έτσι προνοήσει γι' αυτούς. Αναμένουν ότι η έλλειψη θα αναπληρωθεί από την όψιμη βροχή. Όταν θα χορηγηθεί η πλουσιότατη αφθονία της χάριτος, σκοπεύουν να ανοίξουν την καρδιά τους για να τη δεχθούν. Διαπράττουν φοβερό σφάλμα. Το έργο που ο Θεός άρχισε στην ανθρώπινη καρδιά, δίνοντας το φως και τη γνώση Του, πρέπει να προχωρεί αδιάκοπα. Κάθε άτομο πρέπει να συναισθανθεί τη δική του ανάγκη. Η καρδιά πρέπει να αδειάσει από κάθε μόλυνση και να καθαριστεί για την ενοίκηση του Πνεύματος. Με

την εξομολόγηση και εγκατάλειψη της αμαρτίας, με ένθερμη προσευχή και αφιέρωση του εαυτού τους στον Θεό, οι πρώτοι μαθητές προετοιμάστηκαν για την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής. Το ίδιο έργο, μόνο σε μεγαλύτερο βαθμό, πρέπει να γίνει τώρα. Τότε ο ανθρώπινος παράγοντας είχε μόνο να ζητήσει την ευλογία και να περιμένει τον Κύριο να τελειοποιήσει το έργο που τον αφορούσε. Ο Θεός είναι Εκείνος που άρχισε το έργο, και Αυτός θα ολοκληρώσει το έργο Του, καθιστώντας τον άνθρωπο τέλειο εν Ιησού Χριστώ. Αλλά δεν πρέπει να υπάρξει καμία αμέλεια της χάριτος που αντιπροσωπεύεται από την πρώτη βροχή. Μόνον όσοι ανταποκρίνονται στο φως που έχουν θα λάβουν μεγαλύτερο φως. Εάν δεν προοδεύουμε καθημερινά στην έμπρακτη εκδήλωση των ενεργών χριστιανικών αρετών, δεν θα αναγνωρίσουμε τις εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος στην όψιμη βροχή. Μπορεί να πέφτει επάνω σε καρδιές ολόγυρά μας, αλλά εμείς δεν θα τη διακρίνουμε ούτε θα τη λάβουμε». Testimonies to Ministers, 506, 507.

Στο πλαίσιο της γραμμής την οποία η Αδελφή Ουάιτ αποκαλεί «Πεντηκοστιανή περίοδο», η «πρώιμη βροχή» ήταν ο Χριστός που ενεφύσησε στους μαθητές αφού κατήλθε από την επουράνια συνάντησή Του μετά την ανάστασή Του. Η «όψιμη βροχή», στο πλαίσιο αυτό, ήταν η Πεντηκοστή. Στο άλφα της Πεντηκοστιανής περιόδου λίγες σταγόνες ενεφυσήθησαν επάνω στους μαθητές, και στο ωμέγα οι μαθητές, επάνω στους οποίους είχε εμφυσηθεί, μιλούσαν με γλώσσες πυρός προς ολόκληρο τον κόσμο. Μια εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος στην αρχή και στο τέλος. Η Θεότητα να μεταβιβάζει το Άγιο Πνεύμα στην ανθρωπότητα μέσω ενός μηνύματος στην αρχή, και η Θεότητα και η ανθρωπότητα ενωμένες, όπως παριστάνονται από τις γλώσσες (ανθρωπότητα) και το πυρ (Θεότητα), να μεταβιβάζουν το Άγιο Πνεύμα στην ανθρωπότητα μέσω ενός μηνύματος στο τέλος. Η προσφορά των πρωτογεννημάτων του κριθαριού στην αρχή αντιστοιχεί στην ανάσταση του Χριστού, και οι δύο άρτοι σίτου στην προσφορά των πρωτογεννημάτων της Πεντηκοστής αντιστοιχούν στην Πεντηκοστή.

Αυτοί οι δύο άρτοι είναι η μόνη προσφορά που περιλάμβανε ζύμη, σύμβολο της αμαρτίας. Οι άρτοι ήσαν πεπυρωμένοι, εκπροσωπώντας κατ' αυτόν τον τρόπο την αφαίρεση της αμαρτίας, αλλά διατηρώντας την αλήθεια ότι οι δύο σαλεύόμενοι άρτοι, οι οποίοι εκπροσωπούσαν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ήσαν άνδρες και γυναίκες που υπήρξαν αμαρτωλοί και είχαν καθαρθεί από εκείνες τις αμαρτίες διά του Αγγελιαφόρου της Διαθήκης στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία. Έτσι, το άλφα της Πεντηκοστιανής περιόδου εκπροσωπούσε τον Άρτο του Ουρανού που δίδασκε τους μαθητές Του, και το ωμέγα εκείνης της περιόδου είχε αυτούς τους ίδιους μαθητές συμβολισμένους ως δύο άρτους, οι οποίοι υψώνονταν προς τον ουρανό. Έτσι, το σύμβολο της θεότητας και της ανθρωπότητας στις γλώσσες του πυρός και η ύψωση της προσφοράς του σαλεύματος, η οποία προεικόνιζε τους μαθητές να μεταφέρουν το μήνυμα στον κόσμο, συνδυάζονται ώστε να προσδιορίσουν ότι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες πρόκειται να υψωθούν ως προσφορά η οποία εκπροσωπεί τελείως τον Ιησού Χριστό, και ο Ιησούς Χριστός εκπροσωπεί ότι η Θεότητα ενωμένη με την ανθρωπότητα δεν αμαρτάνει.

Το να μη «λάβει κανείς την πρώτη βροχή», ενώ αναμένει ότι «η έλλειψις» «όλων των ευεργετημάτων τα οποία ο Θεός» «παρείχε» με την «πρώιμη βροχή» «θα αναπληρωθεί από την όψιμη βροχή», είναι «φοβερό σφάλμα». Η πρώτη βροχή είναι οι «αρχαίαι τρίβου» του Ιερεμία, οι οποίες προσδιορίστηκαν ως η οδός στην οποία έπρεπε να περιπατήσουμε κατά την 9/11. Είναι

«φοβερό σφάλμα» και επίσης ισχυρή πλάνη, η οποία οδηγεί τους ανθρώπους να νομίζουν ότι έχουν ένα μήνυμα της όψιμης βροχής οικοδομημένο επάνω σε βράχο, μόνο και μόνο για να ανακαλύψουν ότι το μήνυμά τους ήταν οικοδομημένο επάνω σε άμμο.

Ο Πέτρος δεν εντρεπόταν να εξηγήσει άμεσα ποιοι ήταν και ποιοι δεν ήταν μεθυσμένοι, στην αναπαράστασή του των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά την περίοδο της όψιμης βροχής. Όλοι οι προφήτες ομιλούν για τις έσχατες ημέρες, και ο Ιωήλ προσδιορίζει τους «μεθύοντες του Εφραΐμ» ως εκείνους που αφυπνίζονται και έρχονται αντιμέτωποι με σαφή απόδειξη ότι το προνόμιο να είναι ο λαός που θα διακήρυσσε τη μεγάλη κραυγή του τρίτου αγγέλου υπό τη δύναμη της όψιμης βροχής έχει αφαιρεθεί για πάντα. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αναπτύσσονται και σφραγίζονται κατά την περίοδο της όψιμης βροχής, από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Αυτοί είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγει.

Ο Πέτρος κατά την Πεντηκοστή αντιπροσωπεύει εκείνους που κηρύττουν το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο θεμελιώνει στο βιβλίο του Ιωήλ. Οι Ιουδαίοι, στους οποίους είχε ανατεθεί η ευθύνη να τηρούν την Πεντηκοστή καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας τους, πληροφορούνταν από τον Πέτρο ότι η Πεντηκοστή, προς την οποία απέβλεπαν όλες οι προηγούμενες Πεντηκοστές, εκπληρωνόταν τώρα. Οι Ιουδαίοι, ως οι μεθύοντες του Εφραΐμ, ήταν τόσο μεθυσμένοι από τον οίνο της Βαβυλώνας, ώστε κατηγόρησαν τον Πέτρο και τους ένδεκα ότι ήταν μεθυσμένοι, ενώ εκείνοι παρουσίαζαν το μήνυμα της όψιμης βροχής μέσα στο πλαίσιο του βιβλίου του Ιωήλ. Όταν οι μεθύοντες του Εφραΐμ «εξυπνήσουν» στο πέμπτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου του Ιωήλ, έρχονται αντιμέτωποι με τη διαδικασία δοκιμασίας της όψιμης βροχής, όπου διαμορφώνονται δύο τάξεις. Στη διαδικασία της δοκιμασίας, η μία τάξη αναγνωρίζει το μήνυμα της όψιμης βροχής, ενώ η άλλη τάξη δεν το αναγνωρίζει.

«Δεν πρέπει να περιμένουμε την όψιμη βροχή. Έρχεται επάνω σε όλους όσοι θα αναγνωρίσουν και θα οικειοποιηθούν τη δρόσο και τις βροχές της χάριτος που πέφτουν επάνω μας. Όταν συνάγουμε τα θραύσματα του φωτός, όταν εκτιμούμε τα βέβαια ελέη του Θεού, ο οποίος ευαρεστείται να Τον εμπιστευόμαστε, τότε κάθε υπόσχεση θα εκπληρωθεί. “Διότι καθώς η γη εκβλαστάνει τον βλαστόν αυτής, και καθώς ο κήπος κάμνει τα εσπαρμένα εν αυτώ να αναβλαστάνωσιν, ούτω Κύριος ο Θεός θέλει κάμει να αναβλαστήσωσι δικαιοσύνη και αίνεσις ενώπιον πάντων των εθνών.” Ησαΐας 61:11. Όλη η γη πρόκειται να γεμίσει από τη δόξα του Θεού.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 984.

Το «αναγνωρίζω» σημαίνει «να ανακαλώ ή να επανακτώ γνώση», διότι το μήνυμα της όψιμης βροχής αναγνωρίζεται μέσω παρελθουσών ιερών ιστοριών, οι οποίες εικονογραφούν την ιστορία της όψιμης βροχής. Η ιστορία του Πέτρου κατά την Πεντηκοστή ετέθη εντός της ιστορικής δομής που εξέθεσε ο Ιωήλ. Το πλαίσιο του Ιωήλ, μαζί με την εκπλήρωση του Πέτρου, παρέχουν δύο μάρτυρες για την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου του 1844. Αυτοί οι τρεις μάρτυρες (και άλλοι) πρέπει να «αναγνωρισθούν» ως απεικονίσεις της ιστορίας, του πλαισίου και του μηνύματος της όψιμης βροχής.

Όταν ο Χριστός ενεφύσησε επάνω στους μαθητές αφού ανήλθε και κατόπιν επέστρεψε, αυτό ήταν ως «ολίγες σταγόνες» πριν από τη μεγάλη έκχυση κατά την Πεντηκοστή. Στην αρχή και στο τέλος υπήρξε μια εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος που εκχέεται. Οι λίγες σταγόνες από τον Χριστό προς

τους μαθητές Του είναι το άλφα της Πεντηκοστιανής περιόδου, η οποία τελειώνει με το ωμέγα και με την έκχυση του μηνύματος από τους μαθητές προς τον κόσμο. Το άλφα χαρακτηρίζεται από την προσφορά απαρχών κριθαριού και ολοκληρώνεται με την προσφορά απαρχών σίτου. Η αρχή της όψιμης βροχής σημειώθηκε με την κατάρρευση των μεγάλων κτιρίων της Νέας Υόρκης στις 11/9. Αυτό σηματοδοτεί την αρχή της ιστορίας που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής. Η 11/9 αντιπροσωπεύεται από την προσφορά απαρχών κριθαριού και ο νόμος της Κυριακής είναι η προσφορά απαρχών σίτου.

Οι μέθυσοι του Εφραΐμ αφυπνίζονται στην πραγματικότητα ότι η βασιλεία τους θα αφαιρεθεί από αυτούς και θα δοθεί σε έναν λαό που θα έφερε τους κατάλληλους καρπούς. Ο Ιωήλ εκθέτει την ανυπακοή των μεθύσων, επισημαίνοντας ότι οι προσφορές του «εδέσματος» και της «σπονδής» έχουν αποκοπεί από τον οίκο του Κυρίου και ότι ο «νέος οίνος» έχει αποκοπεί από το στόμα τους. Ο «νέος οίνος» είναι στην εβραϊκή γλώσσα φρεσκοστυμμένος χυμός, ενώ ο «οίνος» που πίνουν οι μέθυσοι στο εδάφιο πέντε είναι ζυμωμένος χυμός. Δύο είδη οίνου, τα οποία αντιπροσωπεύουν διδασκαλία, και στο πλαίσιο του Ιωήλ η διδασκαλία είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής. Οι μέθυσοι του Εφραΐμ έπιναν ζυμωμένο χυμό και έχουν «αποκοπεί» από τον «νέο», φρεσκοστυμμένο χυμό. Δύο είδη οίνου αντιπροσωπεύουν δύο μηνύματα της όψιμης βροχής, και οι μέθυσοι έχουν «αποκοπεί» από το αγνό μήνυμα. Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αποκόπτω» βασίζεται στην αρχαία πρακτική της διαθήκης, κατά την οποία έκοβαν ζώα και διέρχονταν ανάμεσα από τα μέρη τους. Το να είναι κανείς «αποκομμένος» σημαίνει ότι απορρίπτεται ως λαός της διαθήκης του Θεού.

Το βιβλίο του Ιωήλ προσδιορίζει τον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες, αρχίζοντας με τους Μιλλερίτες, οι οποίοι προέκυψαν ως συνέπεια της αποσφράγισης του βιβλίου του Δανιήλ το 1798, και καταλήγοντας στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι προκύπτουν ως συνέπεια της αποσφράγισης του βιβλίου του Δανιήλ το 1989. Στην αρχή, η έκχυση του Αγίου Πνεύματος αντιπροσωπευόταν από τη χρονική περίοδο από τη συνάθροιση στρατοπέδου του Exeter έως την απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844. Η ιστορία εκείνη εκπλήρωσε την παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου είκοσι πέντε, η οποία επαναλαμβάνεται κατά γράμμα στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του Αντιβεντιστικού λαού». *The Great Controversy*, 393.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήσαν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για την εποχή αυτή, και, όπως το άγγελμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι το τέλος του χρόνου.» *Review and Herald*, 19 Αυγούστου, 1890.

«Υπάρχει ένας κόσμος που κείται μέσα στην πονηρία, στην απάτη και στην πλάνη, μέσα στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμώμενος, κοιμώμενος. Ποιοι αισθάνονται οδύνη ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρεται στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις συνάντησιν Αυτού.” Αλλά μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευτούν το έλαιο για την αναπλήρωση των

λαμπάδων τους, και πολύ αργά θα ανακαλύψουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται από το έλαιο, δεν είναι μεταβιβάσιμος. Το έλαιο εκείνο είναι η δικαιοσύνη του Χριστού. Αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα, και ο χαρακτήρας δεν είναι μεταβιβάσιμος. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να τον εξασφαλίσει για κάποιον άλλον. Καθένας πρέπει να αποκτήσει για τον εαυτό του έναν χαρακτήρα καθαρισμένο από κάθε κηλίδα αμαρτίας.» Bible Echo, May 4, 1896.

Ποιοι «αισθάνονται οδύνη ψυχής για να αφυπνίσουν» «έναν κόσμο που κείται εν τη πονηρία»; Ο Ιωήλ απαντά στο ερώτημα:

Και θέλει συμβή, ότι πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θέλει σωθή· διότι εν τω όρει Σιών και εν Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι σωτηρία, καθώς είπεν ο Κύριος, και μεταξύ του υπολοίπου, το οποίον ο Κύριος θέλει καλέσει. Ιωήλ 2:32.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

Αργά το απόγευμα της ημέρας της αναστάσεως, δύο από τους μαθητές πορεύονταν προς την Εμμαούς, μια μικρή κωμόπολη οκτώ μίλια από την Ιερουσαλήμ. Οι μαθητές αυτοί δεν είχαν κατέχει εξέχουσα θέση στο έργο του Χριστού, αλλά ήσαν ειλικρινείς πιστοί σ' Αυτόν. Είχαν έλθει στην πόλη για να τηρήσουν το Πάσχα και είχαν περιέλθει σε μεγάλη αμηχανία εξαιτίας των γεγονότων που είχαν προσφάτως λάβει χώρα. Είχαν ακούσει τα νέα του πρωινού σχετικά με την απομάκρυνση του σώματος του Χριστού από τον τάφο, καθώς και την αναφορά των γυναικών που είχαν δει τους αγγέλους και είχαν συναντήσει τον Ιησού. Τώρα επέστρεφαν στα σπίτια τους για να στοχασθούν και να προσευχηθούν. Με θλίψη συνέχιζαν την εσπερινή τους πορεία, συζητώντας τα γεγονότα της δίκης και της σταυρώσεως. Ποτέ άλλοτε δεν είχαν αποκαρδιωθεί τόσο ολοκληρωτικά. Χωρίς ελπίδα και χωρίς πίστη, βάδιζαν μέσα στη σκιά του σταυρού.

«Δεν είχαν προχωρήσει πολύ στον δρόμο τους όταν ενώθηκε μαζί τους ένας ξένος· ήταν όμως τόσο απορροφημένοι από τη θλίψη και την απογοήτευσή τους, ώστε δεν τον παρατήρησαν προσεκτικά. Συνέχισαν τη συνομιλία τους, εκφράζοντας τις σκέψεις της καρδιάς τους. Συλλογίζονταν σχετικά με τα μαθήματα που ο Χριστός είχε δώσει, τα οποία φαινονταν ανίκανοι να κατανοήσουν. Ενώ μιλούσαν για τα γεγονότα που είχαν συμβεί, ο Ιησούς ποθούσε να τους παρηγορήσει. Είχε δει τη θλίψη τους· κατανοούσε τις συγκρουόμενες, συγκεχυμένες ιδέες που έφερναν στον νου τους τη σκέψη: Μπορεί Αυτός ο Άνθρωπος, που επέτρεψε στον εαυτό Του να ταπεινωθεί τόσο, να είναι ο Χριστός; Η θλίψη τους δεν μπορούσε να συγκρατηθεί, και έκλαιγαν. Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι καρδιές τους ήταν δεμένες με Αυτόν με αγάπη, και ποθούσε να σκουπίσει τα δάκρυά τους και να τους γεμίσει με χαρά και αγαλλίαση. Όμως έπρεπε πρώτα να τους δώσει μαθήματα που δεν θα λησμονούσαν ποτέ.»

«Είπε προς αυτούς: Τί λόγοι είναι αυτοί που ανταλλάσσετε μεταξύ σας καθώς περιπατείτε, και είστε σκυθρωποί; Και ο ένας από αυτούς, του οποίου το όνομα ήταν Κλεόπας, αποκρινόμενος είπε προς Αυτόν: Μόνον Συ είσαι ξένος στην Ιερουσαλήμ και δεν έμαθες τα γεγονότα που συνέβησαν εκεί κατά τις ημέρες αυτές;» Του μίλησαν για την απογοήτευσή τους σχετικά με τον Διδάσκαλό τους, «ο οποίος ήταν προφήτης δυνατός σε έργο και λόγο ενώπιον του Θεού και όλου του λαού»· αλλά «οι αρχιερείς και οι άρχοντές μας», είπαν, «Τον παρέδωσαν για να

καταδικασθεί σε θάνατο, και Τον σταύρωσαν». Με καρδιές βαθιά πληγωμένες από την απογοήτευση, και με χείλη τρεμάμενα, πρόσθεσαν: «Εμείς δε ελπίζαμε ότι Αυτός ήταν ο μέλλων να λυτρώσει τον Ισραήλ· και εκτός από όλα αυτά, σήμερα είναι η τρίτη ημέρα αφούτου συνέβησαν αυτά».

«Παράδοξο ότι οι μαθητές δεν ενθυμήθηκαν τα λόγια του Χριστού και δεν κατενόησαν ότι Εκείνος είχε προείπει τα γεγονότα που είχαν συμβεί! Δεν αντιλήφθηκαν ότι το τελευταίο μέρος της αποκάλυψής Του επρόκειτο να εκπληρωθεί εξίσου αληθώς όπως και το πρώτο μέρος, ότι την τρίτη ημέρα θα ανασταίνονταν πάλι. Αυτό ήταν το μέρος που έπρεπε να είχαν θυμηθεί. Οι ιερείς και οι άρχοντες δεν το λησμόνησαν. Την ημέρα «μετά την παρασκευήν, συνήχθησαν οι άρχιερείς και οι Φαρισαίοι πρὸς τὸν Πιλάτον, λέγοντες, Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν, Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι». Κατὰ Ματθαῖον 27:62, 63. Αλλά οι μαθητές δεν ενθυμήθηκαν αυτά τα λόγια.»

«Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῆ καρδία εἰς τὸ πιστεύειν πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται· οὐχὶ ἔδει τὸν Χριστὸν νὰ πάθῃ ταῦτα καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ;» Οἱ μαθηταὶ ἀποροῦσαν ποῖος ἠδύνατο νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ξένος, ὥστε νὰ διεισδύῃ μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς ψυχῆς των καὶ νὰ ὁμιλῇ μὲ τοσαύτην σπουδαιότητα, τρυφερότητα καὶ συμπάθεια, καὶ μὲ τόση ἐλπίδα. Διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὴν προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἤρχισαν νὰ αισθάνωνται ἐλπίδα. Συχνὰ ἐκύτταζαν τὸν συνοδοιπόρον των μὲ ἔντονον προσοχήν καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι οἱ λόγοι Του ἦσαν ἀκριβῶς οἱ λόγοι πού θὰ εἶχε λαλήσει ὁ Χριστός. Ἦσαν πλήρεις θαυμασμοῦ, καὶ αἱ καρδίαι των ἤρχισαν νὰ ἀλλάωνται μὲ χαρμώσουνον προσδοκίαν.

«Αρχίζοντας από τον Μωυσή, το ίδιο το Άλφα της βιβλικής ιστορίας, ο Χριστός ερμήνευσε σε όλες τις Γραφές όσα αφορούσαν τον Εαυτό Του. Αν τους είχε πρώτα φανερωθεί, οι καρδιές τους θα είχαν ικανοποιηθεί. Μέσα στην πληρότητα της χαράς τους δεν θα ποθούσαν τίποτε περισσότερο. Αλλά ήταν αναγκαίο να κατανοήσουν τη μαρτυρία που έδιναν γι' Αυτόν οι τύποι και οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης. Επάνω σε αυτά έπρεπε να θεμελιωθεί η πίστη τους. Ο Χριστός δεν έκανε κανένα θαύμα για να τους πείσει, αλλά πρώτο Του έργο ήταν να εξηγήσει τις Γραφές. Είχαν θεωρήσει τον θάνατό Του ως την καταστροφή όλων των ελπίδων τους. Τώρα Εκείνος έδειξε από τους προφήτες ότι αυτό ήταν η ίδια η ισχυρότερη απόδειξη για την πίστη τους.»

«Διδάσκοντας αυτούς τους μαθητές, ο Ιησούς έδειξε τη σημασία της Παλαιάς Διαθήκης ως μαρτυρίας για την αποστολή Του. Πολλοί ομολογούντες χριστιανοί απορρίπτουν τώρα την Παλαιά Διαθήκη, ισχυριζόμενοι ότι δεν είναι πλέον χρήσιμη σε τίποτε. Αλλά αυτή δεν είναι η διδασκαλία του Χριστού. Τόσο υψηλά την εκτιμούσε, ώστε κάποτε είπε: “Εάν δεν ακούουν τον Μωυσή και τους προφήτες, ούτε εάν κάποιος αναστηθεί εκ νεκρών θα πεισθούν.” Λουκάς 16:31.»

Είναι η φωνή του Χριστού που ομιλεί μέσω πατριαρχών και προφητών, από τις ημέρες του Αδάμ έως και τις τελευταίες σκηνές του χρόνου. Ο Σωτήρας αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη τόσο καθαρά όσο και στην Καινή. Είναι το φως του προφητικού παρελθόντος που αναδεικνύει με σαφήνεια και ωραιότητα τη ζωή του Χριστού και τις διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης. Τα θαύματα του Χριστού αποτελούν απόδειξη της θεότητάς Του· αλλά ισχυρότερη απόδειξη ότι είναι ο Λυτρωτής του κόσμου βρίσκεται στη σύγκριση των προφητειών της

Παλαιάς Διαθήκης με την ιστορία της Καινής.

«Συλλογιζόμενος από την προφητεία, ο Χριστός έδωσε στους μαθητές Του ορθή αντίληψη για το τι επρόκειτο να είναι ως άνθρωπος. Η προσδοκία τους περί ενός Μεσσία ο οποίος θα αναλάμβανε τον θρόνο Του και τη βασιλική εξουσία σύμφωνα με τις επιθυμίες των ανθρώπων ήταν παραπλανητική. Αυτή θα παρεμπόδιζε την ορθή κατανόηση της καταβάσεώς Του από την υψίστη στη χαμηλότερη θέση που θα μπορούσε να καταληφθεί. Ο Χριστός επιθυμούσε οι αντιλήψεις των μαθητών Του να είναι καθαρές και αληθείς σε κάθε επιμέρους σημείο. Έπρεπε να κατανοήσουν, όσο ήταν δυνατόν, σχετικά με το ποτήριο του πάθους που είχε οριστεί γι' Αυτόν. Τους έδειξε ότι η φοβερή σύγκρουση, την οποία ακόμη δεν μπορούσαν να κατανοήσουν, ήταν η εκπλήρωση της διαθήκης που είχε συναφθεί πριν τεθούν τα θεμέλια του κόσμου. Ο Χριστός έπρεπε να πεθάνει, όπως κάθε παραβάτης του νόμου πρέπει να πεθάνει, εάν επιμένει στην αμαρτία. Όλα αυτά επρόκειτο να συμβούν, αλλά δεν επρόκειτο να καταλήξουν σε ήττα, αλλά σε ένδοξη, αιώνια νίκη. Ο Ιησούς τούς είπε ότι έπρεπε να καταβληθεί κάθε προσπάθεια για να σωθεί ο κόσμος από την αμαρτία. Οι ακόλουθοί Του έπρεπε να ζουν όπως έζησε Εκείνος και να εργάζονται όπως εργάστηκε Εκείνος, με έντονη, επίμονη προσπάθεια.»

«Ούτως ο Χριστός συνομιλούσε με τους μαθητές Του, ανοίγοντας τον νου τους, ώστε να κατανοούν τις Γραφές. Οι μαθητές ήσαν καταβεβλημένοι από κόπωση, αλλά η συνομιλία δεν εμαραίνεται. Λόγοι ζωής και βεβαιότητας έρρεαν από τα χείλη του Σωτήρος. Αλλά ακόμη οι οφθαλμοί τους εκρατούντο. Καθώς τους μιλούσε για την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, εκείνοι έβλεπαν την καταδικασμένη πόλη με δάκρυα. Όμως ακόμη ελάχιστα υπώπτευν ποιος ήταν ο συνοδοιπόρος τους. Δεν εσκέπτοντο ότι το θέμα της συνομιλίας τους εβάρδιζε στο πλευρό τους· διότι ο Χριστός ανεφέρθη στον Εαυτό Του ως να επρόκειτο περί άλλου προσώπου. Ενόμιζαν ότι ήταν ένας από εκείνους που είχαν παρευρεθεί στη μεγάλη εορτή και που τώρα επέστρεφε στην οικία του. Εβάρδιζε με την ίδια προσοχή όπως και εκείνοι επάνω στις ανώμαλες πέτρες, σταματώντας πότε-πότε μαζί τους για ολίγη ανάπαυση. Έτσι προχωρούσαν κατά μήκος της ορεινής οδού, ενώ Εκείνος ο οποίος επρόκειτο σύντομα να λάβει τη θέση Του στα δεξιά του Θεού, και ο οποίος μπορούσε να ειπή: “Εδόθη εις Εμέ πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης”, εβάρδιζε πλησίον τους. Ματθαίος 28:18.»

«Κατά τη διάρκεια της πορείας ο ήλιος είχε δύσει, και προτού οι οδοιπόροι φθάσουν στον τόπο της αναπαύσεώς τους, οι εργάτες στους αγρούς είχαν εγκαταλείψει την εργασία τους. Καθώς οι μαθητές επρόκειτο να εισέλθουν στην κατοικία τους, ο ξένος φάνηκε σαν να επρόκειτο να συνεχίσει την πορεία Του. Οι μαθητές όμως αισθάνθηκαν να έλκονται προς Αυτόν. Οι ψυχές τους διψούσαν να ακούσουν περισσότερα από Αυτόν. “Μείνον μεθ' ήμῶν”, είπαν. Εκείνος δεν φάνηκε να αποδέχεται την πρόσκληση, αλλά αυτοί επέμειναν, παρακαλώντας Τον: “Προς εσπέραν είναι, και η ημέρα έχει ήδη προχωρήσει πολύ.” Ο Χριστός υπεχώρησε σε αυτή την ικεσία και «εισήλθε διά να μείνει μετ' αὐτῶν.»

«Εάν οι μαθητές δεν επέμειναν στην πρόσκλησή τους, δεν θα είχαν γνωρίσει ότι ο συνοδοιπόρος τους ήταν ο αναστημένος Κύριος. Ο Χριστός ποτέ δεν επιβάλλει την παρουσία Του σε κανέναν. Στρέφει το ενδιαφέρον Του σε εκείνους που Τον έχουν ανάγκη. Με χαρά θα εισέλθει στην ταπεινότερη οικία και θα παρηγορήσει την πλέον ταπεινή καρδιά. Αλλ' εάν οι

άνθρωποι είναι υπερβολικά αδιάφοροι ώστε να σκεφθούν τον ουράνιο Επισκέπτη ή να Τον παρακαλέσουν να μείνει μαζί τους, Εκείνος προχωρεί παραπέρα. Έτσι πολλοί υφίστανται μεγάλη απώλεια. Δεν γνωρίζουν τον Χριστό περισσότερο απ' όσο Τον γνώρισαν οι μαθητές, ενώ Εκείνος πορευόταν μαζί τους στον δρόμο.»

Το απλό εσπερινό γεύμα από άρτο ετοιμάζεται σύντομα. Τίθεται ενώπιον του επισκέπτη, ο οποίος έχει λάβει τη θέση Του στην κεφαλή της τραπέζης. Τώρα εκτείνει τας χείρας Του για να ευλογήσει την τροφή. Οι μαθηταί οπισθοχωρούν κατάπληκτοι. Ο συνοδοιπόρος των απλώνει τας χείρας Του ακριβώς με τον ίδιο τρόπο όπως συνήθιζε να πράττει ο Διδάσκαλος των. Κοιτάζουν πάλιν, και ιδού, βλέπουν εις τας χείρας Του τα ίχνη των ήλων. Αμφότεροι αναφωνούν αμέσως: Είναι ο Κύριος Ιησούς! Ανέστη εκ νεκρών!

«Σηκώνονται για να ριφθούν στα πόδια Του και να Τον προσκυνήσουν, αλλά Εκείνος έχει εξαφανισθεί από τα μάτια τους. Κοιτάζουν τον τόπο που είχε καταληφθεί από Εκείνον του οποίου το σώμα είχε προσφάτως κειθεί στον τάφο, και λέγουν ο ένας προς τον άλλον: “Δεν έκαίε μέσα μας η καρδιά μας, ενώ μας μιλούσε καθ’ οδόν και ενώ μας άνοιγε τις Γραφές;”»

«Αλλ’ έχοντες να μεταδώσουν αυτήν τη μεγάλη είδηση, δεν μπορούν να καθίσουν και να συνομιλούν. Η κόπωσή τους και η πείνα τους έχουν παρέλθει. Αφήνουν το γεύμα τους ανέγγιχτο και, γεμάτοι χαρά, ξεκινούν αμέσως πάλι από το ίδιο μονοπάτι από το οποίο ήλθαν, σπεύδοντας να αναγγείλουν τα νέα στους μαθητές στην πόλη. Σε ορισμένα σημεία ο δρόμος δεν είναι ασφαλής, αλλά αυτοί ανεβαίνουν τα απότομα μέρη, γλιστρώντας επάνω στους λείους βράχους. Δεν βλέπουν, δεν γνωρίζουν, ότι έχουν την προστασία Εκείνου ο Οποίος έχει πορευθεί μαζί τους στον δρόμο. Με τη ράβδο του οδοιπόρου στο χέρι, προχωρούν, επιθυμώντας να πορεύονται ταχύτερα απ’ όσο τολμούν. Χάνουν το μονοπάτι τους, αλλά το βρίσκουν πάλι. Άλλοτε τρέχοντας, άλλοτε σκοντάφτοντας, προχωρούν εμπρός, ενώ ο αόρατος Συνοδοιπόρος τους βρίσκεται πλησίον τους σε όλη τη διαδρομή.»

«Η νύχτα είναι σκοτεινή, αλλά ο Ήλιος της Δικαιοσύνης λάμπει επάνω τους. Οι καρδιές τους σκιρτούν από χαρά. Φαίνονται να βρίσκονται σε έναν νέο κόσμο. Ο Χριστός είναι ζωντανός Σωτήρας. Δεν θρηνούν πλέον γι’ Αυτόν ως νεκρό. Ο Χριστός ανέστη — ξανά και ξανά το επαναλαμβάνουν. Αυτό είναι το μήνυμα που μεταφέρουν στους θλιμμένους. Πρέπει να τους διηγηθούν τη θαυμαστή ιστορία της πορείας προς Εμμαούς. Πρέπει να πουν ποιος ενώθηκε μαζί τους καθ’ οδόν. Μεταφέρουν το σπουδαιότερο μήνυμα που δόθηκε ποτέ στον κόσμο, ένα μήνυμα αγαθών αγγελιών, από το οποίο εξαρτώνται οι ελπίδες της ανθρώπινης οικογένειας για τον παρόντα χρόνο και για την αιωνιότητα». The Desire of Ages, 795–801.